

ບົດລາຍງານວ່າດ້ວຍເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາສາກົນຢູ່ ສປປ ລາວ ສະບັບປີ 2016

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ລັດຖະທຳມະນູນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າ: ພົນລະເມືອງ “ມີສິດ ແລະ ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຖື ສາສະໜາ.” ນອກຈາກນັ້ນ, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຍັງໄດ້ອອກດຳລັດເລກທີ 315 ໂດຍມີເຈດຈຳນົງ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບກົດລະບຽບຄຸ້ມຄອງການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ ຂະຫຍາຍເງື່ອນໄຂ ການຈົດທະບຽນຕໍ່ສາສະໜາພຸດ ເຊິ່ງເປັນສາສະໜາທີ່ມີການເຊື່ອຖືຫຼາຍສຸດໃນປະເທດ ແລະ ກຳນົດບົດບາດຂອງລັດຖະບານໃນຖານະເປັນຜູ້ໄກ່ເກ່ຍຂັ້ນສຸດທ້າຍ ຕໍ່ທຸກກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວ. ໃນທ້າຍປີ 2016, ລັດຖະບານລາວ ຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການຮ່າງຄຳສັ່ງແນະນຳ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດສະບັບໃໝ່ ເພື່ອອະທິ ບາຍວິທີຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດດັ່ງກ່າວ. ລັດຖະບານ ຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການຕໍ່ສື່ກຸ່ມສາສະໜາໃຫຍ່ (ຄື: ສາສະໜາພຸດ, ຄຣິສຕຽນ, ອິສລາມ ແລະ ບາຮາຍ), ໂດຍລວມແລ້ວ, ລັດ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສາສະໜາອື່ນໆຕ້ອງ ຈົດທະບຽນພາຍໃຕ້ໜຶ່ງໃນກຸ່ມສາສະໜາທີ່ໄດ້ກ່າວ ເຖິງນັ້ນ. ອີງຕາມຜູ້ນຳສາສະໜາຕ່າງໆ, ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາຢູ່ລາວ ມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງຢູ່ຕາມ ເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ; ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ (NGOs) ກ່າວວ່າ: ການຈຳກັດທີ່ມີຕໍ່ບັນດາກຸ່ມ ສາສະໜາສ່ວນນ້ອຍທີ່ໄດ້ຈົດທະບຽນແລ້ວ ຫຼື ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈົດທະບຽນ ໂດຍສະເພາະກຸ່ມສາສະໜາ ຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ ຍັງຄົງມີຢູ່ໃນລະດັບສູງແບບບໍ່ສົມສ່ວນຕາມບາງເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ. ຍັງມີການລາຍງານຕໍ່ເນື່ອງກ່ຽວກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍ ສະເພາະຢູ່ຕາມບ້ານທ່າງໄກ ໂດດດ່ຽວ ທີ່ດຳເນີນການຈັບກຸມ, ກັກຕົວ ແລະ ຂັບໄລ່ຜູ້ເຊື່ອຖືສັດທາສາສະໜາ ສ່ວນນ້ອຍຕ່າງໆ ເວົ້າສະເພາະສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນ. ຕົວຢ່າງ: ມີຫຼາຍບົດລາຍງານເວົ້າເຖິງການກັກ ຕົວສາສະນິກະຊົນ ຄຣິສຕຽນທີ່ສົນທະນາແລກປ່ຽນກ່ຽວກັບສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ ກໍ່ຄື ການກັກຕົວ ຫຼື ການກັກເອກະສານ ຈຳເປັນຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢຸດຕິຄວາມເຊື່ອຄວາມສັດທາຂອງຕົນ. ສາ ສະນິກະຊົນ ຄຣິສຕຽນຫຼາຍກຸ່ມນິກາຍ ຍັງໄດ້ລາຍ ງານກ່ຽວກັບບັນຫາຄົງຄ້າງຕ່າງໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ເຊັ່ນ: ການຈົດທະບຽນຮັບຮູ້ ແລະ ການກໍ່ສ້າງໂບດໃນບາງເຂດ. ມີການລາຍງານເລື້ອຍໆວ່າ: ສາສະນິກະຊົນ ຄຣິສຕຽນທີ່ເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາຢູ່ເຮືອນ ແລະ ສະຖານທີ່ອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈົດທະບຽນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ຈຸດປະສົງທາງສາສະໜາຂອງຕົນນັ້ນ ໃນບາງກໍລະນີ ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການ ຖືກນາບຊູ່. ສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນຫຼາຍກຸ່ມນິກາຍ (ບາງກຸ່ມມີຄຳຮ້ອງຂໍຈົດທະບຽນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ ການແກ້ໄຂເປັນເວລາ

ດົນແລ້ວ) ໄດ້ແລກປ່ຽນໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ລັດຖະບານ ຈະບໍ່ຈົດທະບຽນຮັບຮູ້ສາສະໜາໃໝ່ ຈົນກ່ວາຄຳສັ່ງແນະນຳ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດ 315 ຈະອອກ.

ຄວາມເຄັ່ງຕຶງ ຍັງມີຕໍ່ເນື່ອງ (ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໃນເຂດຊົນນະບົດ) ລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືຜື່ງເຊິ່ງເປັນຄວາມເຊື່ອ ດັ້ງເດີມ ກັບຊຸມຊົນສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວ. ມີຫຼາຍບົດລາຍງານ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ໃນບາງກໍລະນີ ຜູ້ເຊື່ອຖືຜື່ງ ໄດ້ໄປລົບກວນພິທີຝັງສົບຂອງສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນ, ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານັ້ນ ຍັງແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ຕື່ມອີກວ່າ: ສະພາບການຊັກຊວນຄົນໜຸ່ມໃຫ້ພາກັນເຊື່ອຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ຫຼື ການປະຕິເສດຂອງຜູ້ເຊື່ອ ຖືຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັ້ງທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມພິທີກຳທາງສາສະໜາ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນພິທີກຳຂອງຄຣິສຕຽນພາຍໃນ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ບາງຄັ້ງເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນ ພາຍໃນຊຸມຊົນ.

ເດືອນກັນຍາ ປີ 2016, ປະທານາທິບໍດີສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ເດີນທາງຢ້ຽມຢາມ ສປປ ລາວ ຢ່າງເປັນ ທາງການ, ລະຫວ່າງການຢ້ຽມຢາມ ທ່ານໄດ້ເນັ້ນໜັກຄຳພັນສັນຍາຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາທີ່ມີຕໍ່ການສົ່ງ ເສີມຄວາມເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ເດືອນກຸມພາຂອງປີດຽວກັນ, ທາງ ຄະນະຜູ້ແທນຈາກທ້ອງຖານເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາສາກົນ ຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ສະຫະລັດອາເມລິກາ ກໍ່ໄດ້ເດີນທາງຢ້ຽມຢາມ ສປປ ລາວ ແລະ ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພະນັກງານລັດປະຕິບັດ ຕາມຄຳພັນສັນຍາທີ່ລາວ ມີຕໍ່ສາກົນ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າ: ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ປະຕິບັດກົດ ໝາຍ ກໍ່ຄື ພົບປະສົນທະນາກັບບັນດາຊຸມຊົນສາສະໜາຕ່າງໆ. ພະນັກງານສະຖານທູດສະຫະລັດອາເມລິ ກາ ຍັງຍົກບາງກໍລະນີທີ່ພົວພັນກັບເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ ເພື່ອສົນທະນາແລກປ່ຽນກັບທາງລັດ ຖະບານລາວຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ໂດຍມີຄວາມພະຍາຍາມສືບຕໍ່ການສົນທະນາແລກປ່ຽນແບບເປີດກ້ວາງ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການແກ້ໄຂຕໍ່ຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆ ລວມທັງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ສະບັບໃໝ່. ທາງສະຖານທູດເອງ ກໍ່ມີການຕິດຕໍ່ພົວພັນຢ່າງເປັນປະຈຳປົກກະຕິກັບທາງພະນັກງານຂອງ ກະຊວງ ພາຍໃນ (MOHA) ແລະ ອົງການແນວລາວສ້າງຊາດ (LFNC) ທີ່ຮັບຜິດຊອບວຽກງານຕ່າງໆ ໃນການຄຸ້ມຄອງ ການຈັດຕັ້ງສາສະໜາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພະນັກງານສະຖານທູດ ຍັງຕິດຕໍ່ພົວພັນ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິກັບທາງຜູ້ ນຳສາສະໜາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ ເພື່ອຊອກຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຜະເຊີນ ອັນເປັນການຈຳກັດຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງຕົນ.

I. ປະຊາກອນທາງສາສະໜາ

ບົດລາຍງານວ່າດ້ວຍເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາສາກົນ, ສະບັບປີ 2016
ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ • ສຳນັກງານປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ລັດຖະບານສະຫະລັດອາເມລິກາ ປະເມີນວ່າ: ປະຊາກອນລາວທັງໝົດ ມີປະມານ 7.0 ລ້ານຄົນ (ຕົວເລກ ປະເມີນໃນເດືອນກໍລະກົດ 2016). ອີງຕາມການສຳຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ວ່າປະເທດຂອງ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2015, ປະຊາກອນລາວ 64.7 ສ່ວນຮ້ອຍເປັນພູດທະສາສະນິກະຊົນ, 1.7 ສ່ວນຮ້ອຍ ເປັນ ຄຣິດສຕຽນສະນິກະຊົນ, 31.4 ສ່ວນຮ້ອຍ ບໍ່ມີສາສະໜາ, ແລະ ອີກທີ່ເຫຼືອ 2.1 ສ່ວນຮ້ອຍ ລະບຸວ່າ: ເຊື້ອຖືສາສະໜາອື່ນໆ ຫຼື ສາສະໜາທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກຈົດທະບຽນຮັບຮູ້ເປັນທາງການເທື່ອ. ສາສະໜາພຸດ ນິກາຍເທຣາວາດາ ເປັນສາສະໜາຂອງປະຊາຊົນເຜົ່າລາວ ຫຼື “ລາວລຸ່ມ” ເຊິ່ງເປັນປະຊາກອນສ່ວນໃຫຍ່ ຂອງປະເທດ ກວມເອົາ 53.2 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງປະຊາກອນທັງໝົດ. ອີງຕາມອົງການ LFNC ແລະ MOHA, ປະຊາກອນ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ປະກອບມີຢ່າງໜ້ອຍ 48 ຊົນເຜົ່າ, ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຊື້ອຖືຜີ ແລະ ບູຊາ ວິນຍານບັນພະບູຣຸດ. ການເຊື້ອຖືຜີ ສ່ວນຫຼາຍພົບໃນກຸ່ມໄຕ-ຈິນ ເຊັ່ນ: ໄຕດໍາ ແລະ ໄຕແດງ ກໍ່ຄື ມອນ- ຂະແມ ແລະ ກຸ່ມພະມ້າ-ຕິເບດ. ໃນກຸ່ມລາວລຸ່ມ, ຄວາມເຊື້ອຫຼາຍໆຢ່າງຂອງການເຊື້ອຖືຜີທີ່ມີກ່ອນ ການເຂົ້າມາຂອງສາສະໜາພຸດ ແມ່ນໄດ້ຖືກຮ່ວມເຂົ້າໃນການປະຕິບັດທາງພຸດນິກາຍເທຣາວາດາ ໂດຍສະເພາະຢູ່ຕາມບັນດາເຂດ ຊົນນະບົດ. ຜູ້ເຊື້ອຖືສາສະໜາຄຣິດສຕຽນນິກາຍໂຣມັນຄາໂຕລິກ, ນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ, ອິດສລາມ, ບາຮາຍ, ພຸດນິກາຍມາຫາຍານາ ແລະ ລັດທິເຕົາ ເມື່ອລວມເຂົ້າກັນແລ້ວ ມີໜ້ອຍກ່ວາ 3 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງປະຊາກອນລາວທັງໝົດ. ລັດຖະບານລາວ ໃຫ້ນິຍາມຜູ້ບໍ່ເຊື້ອໃນພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ເຊື້ອຖືຜີວ່າເປັນ “ຜູ້ບໍ່ເຊື້ອຖືສາສະໜາ.”

II. ສະຖານະພາບກ່ຽວກັບການເຄົາລົບເສລີພາບທາງດ້ານການເຊື້ອຖືສາສະໜາ ຂອງລັດຖະບານ

ໂຄງຮ່າງນິຕິກຳ

ລັດຖະທຳມະນູນ ກຳນົດສິດ ແລະ ເສລີພາບໃນການເຊື້ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື້ອຖືສາສະໜາ ແລະ ກຳນົດວ່າ: ພົນລະ ເມືອງລາວທຸກຄົນ ມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບສາສະໜາຄວາມເຊື້ອ ຫຼື ຊົນເຜົ່າຂອງ ເຂົາເຈົ້າ. ລັດຖະທຳມະນູນ ຍັງກຳນົດໄວ້ອີກວ່າ: ລັດ ເຄົາລົບ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກກິດຈະກຳທີ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍຂອງພູດທະສາສະນິກະຊົນ ແລະ ສາສະນິກະຊົນຂອງສາສະໜາອື່ນໆ, “ລະດົມ ແລະ ຊຸກຍູ້” ພະສົງ, ສາມະເນນໃນສາສະໜາພຸດ ກໍ່ຄື ນັກບວດຂອງສາສະໜາອື່ນໆໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ບັນດາກິດຈະກຳ “ທີ່ສ້າງປະໂຫຍດໃຫ້ປະເທດຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ.” ພ້ອມນັ້ນ, ລັດຖະທຳມະນູນ ຍັງຈຳກັດທຸກການກະທຳທີ່ ແບ່ງແຍກສາສະໜາ ແລະ ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆໃນສັງຄົມ. ດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 92 ທີ່ອອກມາໃນປີ 2002 ໄດ້ກຳນົດບັນດາລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ. ໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 2016, ນາຍົກ ລັດຖະມົນຕີ ໄດ້ອອກດຳລັດເລກທີ 315 ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປ້ອງການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຢູ່ ສປປ ລາວ ເພື່ອປ່ຽນແທນດຳລັດເລກທີ 92. ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ດຳລັດ

ບົດລາຍງານວ່າດ້ວຍເສລີພາບໃນການເຊື້ອຖືສາສະໜາສາກົນ, ສະບັບປີ 2016
 ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ • ສຳນັກງານປະຊາທິປະໄຕ, ສິດທິມະນຸດ ແລະ ແຮງງານ

ສະບັບໃໝ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງສົມບູນເທື່ອ ເນື່ອງຈາກບໍ່ທັນມີຄຳສັ່ງແນະນຳ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ; ນອກຈາກນັ້ນ, ອົງຕາມຂໍ້ມູນທີ່ມີ ໃນທ້າຍປີ 2016 ເຫັນວ່າ: ດຳລັດດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ມີການເຜີຍແພ່ຢ່າງເປັນທາງການ ນອກເໜືອຈາກທີ່ມີແລກປ່ຽນກັບພະນັກງານອາວຸໂສຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂົງເຂດຄຸ້ມຄອງສາສະໜາ.

ລັດຖະທຳມະນູນ ກໍ່ຄື ດຳລັດ 92 ແລະ 315 ກຳນົດວ່າ: ການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ ຄວນຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດລວມຂອງຊາດ ໂດຍສິ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ການສຶກສາ ແລະ ແນະນຳຜູ້ເຊື່ອຖືສາສະໜາຂອງຕົນໃຫ້ປະພຶດຕົນເປັນພົນລະເມືອງດີ.

ລັດຖະບານ ຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການຕໍ່ສູ້ກຸ່ມສາສະໜາຄື: ສາສະໜາພຸດ, ສາສະໜາຄຣິດສຕຽນ, ສາສະໜາອິສລາມ ແລະ ບາຮາຍ, ແລະ ຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກຸ່ມສາສະໜາອື່ນໆ ຈົດທະບຽນພາຍໃຕ້ໜຶ່ງໃນສີ່ຂອງກຸ່ມສາສະໜາທີ່ລັດຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ. ກຸ່ມສາສະນິກະຊົນຄຣິດສຕຽນທີ່ຖືກຮັບຮູ້ ແມ່ນຢູ່ໃນຂອບເຂດຈຳກັດສະເພາະແຕ່ໂບດຄາໂຕລິກ, ໂບດຄຣິດຕະຈັກຂ່າວປະເສີດລາວ (LEC), ແລະ ໂບດຄຣິດຕະຈັກວັນເສົາ. ທຸກກຸ່ມນິກາຍຍ່ອຍສາສະໜາຄຣິດສຕຽນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈົດທະບຽນ ແລະ ຕ້ອງການຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ ແມ່ນຕ້ອງຈົດທະບຽນໃນຖານະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ LEC ຫຼື ຄຣິດຕະຈັກວັນເສົາ, ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການ ຮັບຮູ້ແບບແຍກສະເພາະ.

ພາຍໃຕ້ດຳລັດ 92 ແລະ 315, ເກືອບທຸກດ້ານຂອງການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາເຊັ່ນ: ການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມ, ການເຮັດພິທີກຳທາງສາສະໜາ, ການປຸກສ້າງບ່ອນສັກກະລະບູຊາ, ການດັດແປງໂຄງສ້າງສາສະນະສະຖານທີ່ມີຢູ່ ແລະ ການສ້າງບ່ອນເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາແຫ່ງໃໝ່ຢູ່ຕາມບ້ານ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີບ່ອນເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກຫ້ອງການພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວວ່າ: ສາສະໜາດັ່ງກ່າວຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ ຫຼື ໄດ້ຮັບການຈົດທະບຽນຢູ່ສູນກາງແລ້ວຫຼືບໍ່. ບາງກໍລະນີ ແມ່ນຕ້ອງຜ່ານການຮັບຮອງຈາກ MOHA ຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ. ພາຍໃຕ້ດຳລັດສະບັບໃໝ່, ສາສະໜາພຸດ ກໍ່ຄືສາສະໜາອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ຈົດທະບຽນແລ້ວ ຈະຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວພາຍໃຕ້ລະບຽບການອັນດຽວກັນ ເຊິ່ງໃນເມື່ອກ່ອນຫຼາຍໆເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ກັບເຂົາເຈົ້າ.

ດຳລັດ 92 ອະນຸຍາດໃຫ້ພົນລະເມືອງເຜີຍແພ່, ຈັດພິມ ແລະ ນຳເຂົ້າບັນດາສື່ຄຳສອນສາສະໜາ, ມີສິດເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ສ້າງບ່ອນສັກກະລະບູຊາ, ແລະ ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບກຸ່ມສາສະໜາຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ສິດເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນ ມີສະໜອງໃຫ້ເມື່ອໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຂະບວນການຮັບຮອງທີ່ມີ.

ຈຸດປະສົງທີ່ກ່າວໄວ້ໃນດຳລັດ 315 ແມ່ນເພື່ອກຳນົດຫຼັກການ, ລະບຽບການ, ແລະ ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການ ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປ້ອງບັນດາກິດຈະກຳທາງສາສະໜາສຳລັບນັກບວດ, ນັກສອນສາສະໜາ, ສາສະນິກະຊົນ ຂອງສາສະໜາຕ່າງໆ, ແລະ ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍ ຮິດຄອງປະເພນີ ອັນດີງາມຂອງຊາດ, ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມະຄົມກົມກຽວລະຫວ່າງສາສະນິກະຊົນຂອງກຸ່ມ ສາສະໜາຕ່າງໆ, ແລະ “ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນາສ້າງສາປະເທດຊາດ.”

ດຳລັດ 315 ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເຊິ່ງບໍ່ທັນຮູ້ເທື່ອວ່າ: ອຳນາດການປົກຄອງ ຈະຕິຄວາມ ໝາຍຂອງດຳລັດດັ່ງກ່າວໃນລັກສະນະຄືແນວໃດແດ່. ດຳລັດດັ່ງກ່າວ ເພີ່ມບົດບາດໃຫ້ MOHA ໃນການຢຸດຕິ ທຸກກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອ ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍ, ຮິດຄອງປະເພນີ, ກົດໝາຍ ຫຼື ລະ ບຽບການຕ່າງໆພາຍໃນລາວ. ອີງຕາມດຳລັດດັ່ງກ່າວ, MOHA ອາດຈະຢຸດຕິ ທຸກກິດຈະກຳທາງສະໜາ ທີ່ເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຄຸກຄາມຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງຊາດ, ສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມເປັນ ລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທາງສັງຄົມ, ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຫຼື ກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມະຄົ ຊາດ ຫຼື ຄວາມເປັນເອກະພາບ ລະຫວ່າງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ແລະ ສາສະໜາຕ່າງໆ. ດຳລັດດັ່ງກ່າວ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ MOHA ຕ້ອງເກັບກຳຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ແລະ ສະຖິຕິກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ, ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ ແລະ ລາຍງານ ລັດຖະບານກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທາງສາສະໜາຕ່າງໆ.

ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ເກືອດຫ້າມສ່ວນບຸກຄົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສະຖານະເປັນນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທາງສັງຄົມຕ່າງໆ ບໍ່ໃຫ້ສ້າງຄວາມແບ່ງແຍກລະຫວ່າງ ປະຊາຊົນ ແລະ ສາສະໜາຕ່າງໆ.

ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ຍັງກຳນົດວ່າ: ບຸກຄະລາກອນທີ່ຈະຖືກຄັດເລືອກ ຫຼື ແຕ່ງຕັ້ງເຂົ້າໃນຄະນະຮັບຜິດຊອບ ການຈັດຕັ້ງສາສະໜາ ຕ້ອງສະເໜີຕໍ່ຂະແໜງພາຍໃນຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ, ຂັ້ນແຂວງ, ຂັ້ນເມືອງ ເພື່ອຄົ້ນຄ້ວາ, ພິຈາລະນາ ແລະ ຮັບຮອງ. ນອກຈາກນັ້ນ, MOHA ແລະ ຫ້ອງການພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ ຍັງມີສິດອຳນາດໃນ ການອອກໃບຢັ້ງຢືນໃຫ້ບັນດາການຈັດຕັ້ງສາສະໜາຕ່າງໆ.

ພາຍໃຕ້ດຳລັດສະບັບໃໝ່, ສາສະໜາທີ່ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ຫຼາຍແຂວງ ແມ່ນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກ MOHA ຢູ່ ຂັ້ນ ສູນກາງ; ສາສະໜາທີ່ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ຫຼາຍເມືອງ ແມ່ນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກພະແນກພາຍໃນແຂວງ; ແລະ ສາສະໜາທີ່ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ຫຼາຍບ້ານ ແມ່ນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກຫ້ອງການພາຍໃນເມືອງ.

ຖ້າສາສະໜາໃດ ຕ້ອງ ການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ນອກຂອບເຂດເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາ ພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ ຂອງຕົນ, ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ ຈາກຂະແໜງພາຍໃນຕາມຂັ້ນທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ. ຖ້າສາສະໜາ ໃດໜຶ່ງ ຫາກມີແຜນຈະຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດກິດຈະກຳທາງສາສະໜາຢູ່ນອກສາສະນະສະຖານຂອງຕົນ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ ຈາກອຳນາດ ການປົກຄອງບ້ານ. ຫາກຈະເຮັດກິດຈະກຳຢູ່ບ້ານອື່ນ ແມ່ນຕ້ອງ ໄດ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງ ເມືອງ, ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ ຖ້າເປັນການເຮັດກິດຈະກຳຢູ່ເມືອງອື່ນ, ແລະ ຕ້ອງ ຂໍອະນຸຍາດຈາກອົງການ ຫຼື ຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ ຂັ້ນສູນກາງ ຖ້າເປັນການເຮັດກິດຈະກຳຢູ່ແຂວງອື່ນ. ສາສະໜາຕ່າງໆ ຕ້ອງສົ່ງແຜນການປະຈຳປີຂອງຕົນ ທີ່ກວມເອົາທຸກກິດຈະກຳ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ບຸນ ຫຼື ພິທີທາງສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ ໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງ ຫຼື ຂະແໜງການທ້ອງຖິ່ນທົບທວນ, ຄົ້ນຄວ້າ, ແລະຮັບຮອງລ່ວງ ໜ້າ.

ພາຍໃຕ້ດຳລັດ 315, ທຸກອາຄານທີ່ເປັນບ່ອນສັກກະລະບູຊາ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈົດທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການກ່ຽວຂ້ອງ. ທຸກກິດຈະກຳທີ່ເປັນການບູລະນະຮັກສາ, ປົວແປງ ແລະ ກໍ່ ສ້າງສາສະນະສະຖານ ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ ຈາກຂະແໜງພາຍໃນຕາມຂັ້ນທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ. ອຳນາດການ ປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ອາດຈະມີຄຳເຫັນຕໍ່ຄຳຮ້ອງຂໍການກໍ່ສ້າງ, ປົວລະບັດ ແລະ ບຳລຸງຮັກສາສາສະນະ ສະຖານ, ແລ້ວນຳສະເໜີສິ່ງຄົ້ນພົບຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ເຈົ້າເມືອງ ແລະ ເຈົ້າແຂວງ ເພື່ອພິຈາລະນາ, ແລ້ວຈາກນັ້ນ, ສະເໜີ ໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງພາຍໃນ ສຶກສາ, ພິຈາລະນາ ແລະ ອະນຸມັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ ສາສະນະສະຖານ.

ອີງຕາມດຳລັດສະບັບໃໝ່, ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າບວດໃນສາສະໜາເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າສາມເດືອນ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຂໍ ອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງເມືອງ, ຕ້ອງມີເອກະສານຕົກລົງຮັບ ຈາກການຈັດຕັ້ງສາສະໜາ, ແລະ ເອກະສານຕົກລົງເຫັນດີຈາກຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຄູ່ສົມວິດ ຕາມຄວາມ ເໝາະສົມ. ສຳລັບໄລຍະການບວດຕໍ່າກວ່າສາມເດືອນ, ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ກໍ່ຄື ຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຄູ່ສົມວິດ ຕ້ອງໃຫ້ ຄວາມເຫັນດີ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ການກຳນົດກ່ຽວກັບການບວດໃນໄລຍະເວລາສັ້ນ ແມ່ນນຳໃຊ້ກັບພຸດທະສາສະນິກະຊົນ ເນື່ອງຈາກຜູ້ຊາຍທີ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາພຸດທຸກຄົນ ຖືກຄາດຫວັງໃຫ້ ບວດຢ່າງໜ້ອຍຄັ້ງໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຕົນ ເຊິ່ງພົບເລື້ອຍໆວ່າ: ເປັນໄລຍະການບວດທີ່ບໍ່ກາຍສາມເດືອນ.

ສຳລັບການໄປສຶກສາຮຳຮຽນວິຊາສະເພາະຂອງນັກບວດ ແລະ ນັກສອນສາສະໜາຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແມ່ນຕ້ອງ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກທັງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ (MOES) ແລະ MOHA. ໂດຍລວມແລ້ວ, ນັກ ຮຽນທຸກຄົນທີ່ໄປຮຽນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແມ່ນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ ຈາກກະຊວງສຶກສາ

ທິການ ແລະ ກິລາ. ການຈັດຕັ້ງສາສະໜາທີ່ຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳທາງສາສະໜາຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ ຈາກຂະແໜງ ພາຍໃນຕາມຂັ້ນທີ່ເັນວ່າເໝາະສົມ.

ພາຍໃຕ້ດຳລັດ 315, ອົງການ LFNC ອາດຈະສຶກສາອົບຮົມ ແລະ ພົບປະກັບຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ, ນັກບວດ, ນັກສອນສາສະໜາ ແລະ ສາສະນິກະຊົນຂອງສາສະໜາຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດ ຕາມລະບຽບ ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ໂດຍມີເປົ້າໝາຍເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເຄັ່ງຕຶງລະຫວ່າງ ປະຊາຊົນ ແລະ ສາສະໜາ ແລະ “ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາສ້າງສາປະເທດຊາດ.” ນອກຈາກນັ້ນ, ທາງອົງການແນວລາວສ້າງຊາດ ຍັງສາມາດຮັບຟັງຄຳຄິດຄຳເຫັນ ແລະ ຂໍ້ກ່າວຫາຈາກຊຸມຊົນສາສະໜາ ຕ່າງໆ ເພື່ອເຮັດວຽກກັບ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕ່າງໆ ຫຼື ອຳນາດການປົກຄອງ ເພື່ອສືບສວນ-ສອບສວນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ.

ພາຍໃຕ້ດຳລັດ 315, ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຄວບຄຸມສິ່ງສິ່ງພິມທາງສາສະໜາເພື່ອເຜີຍແຜ່ທົ່ວສັງຄົມ ເຊິ່ງລວມທັງ ເພື່ອການນຳໃຊ້ທາງສາສະໜາເອງ. ດຳລັດດັ່ງກ່າວ ຄຸ້ມຄອງການນຳເຂົ້າ ແລະ ການພິມ ບັນດາສື່ທາງສາສະ ໜາ ແລະ ການຜະລິດປຶ້ມ, ເອກະສານ, ກາໝາຍ ແລະ ສັນຍາລັກຂອງບັນດາ ສາສະໜາຕ່າງໆ. MOHA ອາດ ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກຸ່ມສາສະໜາກ່ຽວຂ້ອງຍັງຍືນວ່າ: ສິ່ງທີ່ນຳເຂົ້ານັ້ນ ແມ່ນມີເນື້ອໃນສ່ອງແສງເຖິງສາສະໜາ ຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາເລື່ອງສິ່ງແທ້-ສິ່ງຢອມ, ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ: ສິ່ງທີ່ນຳເຂົ້ານັ້ນ ສອດຄ່ອງກັບຄຳນິຍົມ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາພາຍໃນ ປະເທດ. ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ເກືອດທຳມະການນຳ ເຂົ້າ ຫຼື ສົ່ງອອກສື່ທາງສາສະໜາໃນຮູບສິ່ງພິມ ຫຼື ສິ່ງເລັກໂຕຣນິກທີ່ບໍ່ຜ່ານການຮັບຮອງກ່ອນ.

ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ຍັງກຳນົດໃຫ້ນັກບວດໃນສາສະໜາພຸດຕ້ອງມີບັດປະຈຳຕົວ ແລະ ສຳລັບນັກບວດໃນສາ ສະໜາອື່ນ ແມ່ນຕ້ອງມີເອກະສານຍັງຍືນເພື່ອພິສູດວ່າ: ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມທາງສາສະໜາ ຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ປະເທດລາວ ເປັນລັດພາຄິຕໍ່ສິນທິສັນຍາສາກົນວ່າດ້ວຍ ສິດທິຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ສິດທິທາງ ການເມືອງ, ທີ່ມີຖະແຫຼງການກຳນົດໄວ້ວ່າ: ມາດຕາ 18 ວ່າດ້ວຍເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຖື ສາສະໜາ ຕ້ອງບໍ່ຖືກຕີຄວາມໝາຍໃນຖານະເປັນການອະນຸຍາດ ຫຼື ຊຸກຍູ້ທຸກກິດຈະກຳທີ່ບັງຄັບ ຫຼື ກົດ ດັນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃນທາງ ກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມເພື່ອໃຫ້ເຊື່ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາໃດໜຶ່ງ ຫຼື ເພື່ອປ່ຽນ ສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຂອງບຸກ ຄົນ, ແລະກຳນົດຕື່ມອີກວ່າ: ທຸກການກະທຳທີ່ສ້າງການແບ່ງແຍກ ແລະ

ຈໍາແນກປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ແລະ ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ຖືວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບມາດຕາດັ່ງກ່າວ.

ການປະຕິບັດຂອງລັດຖະບານ

ມີຫຼາຍລາຍງານທີ່ກ່າວເຖິງສາສະນິກະຊົນຂອງສາສະໜາສ່ວນນ້ອຍ ທີ່ຕົກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມພະຍາຍາມບັງຄັບໃຫ້ຢຸດຕິການເຊື່ອຖື, ຖືກຂັງຄຸກ, ຈັບກຸມ ແລະ ກັກຕົວ. ໃນບາງກໍລະນີ, ມີການລາຍງານວ່າ: ເຈົ້າໜ້າທີ່-ພະນັກງານຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ຂົ່ມຂູ່ສາສະນິກະຊົນໂປຣແຕັສຕັ້ງວ່າ: ຈະຈັບກຸມ ຫຼື ຂັບໄລ່ອອກຈາກບ້ານ ຖ້າເຂົາເຈົ້າຫາກບໍ່ປະຕິບັດຕາມບາງຄໍາສັ່ງ. ອົງການ NGOs ໄດ້ກ່າວວ່າ: ໂຄງສ້າງການແບ່ງຂັ້ນ ຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ເຮັດໃຫ້ມີການສວຍໃຊ້ອໍານາດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ພະນັກງານຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ບາງພາກສ່ວນ, ມີການລາຍງານວ່າ: ບາງພາກສ່ວນ ບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບກົດໝາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ປົກປ້ອງ ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍກ່ຽວຂ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼາຍສາສະໜາ ກ່າວວ່າ: ເກືອບທັງໝົດ ຖ້າບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ ຂອງທຸກກໍລະນີການສວຍໃຊ້ອໍານາດ ແມ່ນເກີດຂຶ້ນຢູ່ບັນດາບ້ານທີ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ອີງຕາມບັນດາຜູ້ນໍາສາສະໜາ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່-ພະນັກງານລັດ, ຍິ່ງ ຢູ່ໄກຈາກນະຄອນຫຼວງຫຼາຍເທົ່າໃດ ຍິ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງ ທີ່ຈະມີການສວຍໃຊ້ອໍານາດເກີດຂຶ້ນ.

ມີຫຼາຍລາຍງານກ່ຽວກັບການຈັບກຸມ ແລະ ກັກຕົວຊາວບ້ານທີ່ເປັນສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນເຊິ່ງສົນທະນາ ແລກປ່ຽນສາສະໜາຂອງຕົນກັບປະຊາຊົນທີ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາອື່ນໆ. ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ທຸກຄົນທີ່ຈັບ ແມ່ນໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ. ຈໍານວນໜຶ່ງຖືກປັບໄໝ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີການລາຍງານວ່າມີຜູ້ໃດຈ່າຍຄ່າປັບໄໝ.

ມີອີກຫຼາຍລາຍງານຈາກສາສະໜາຕ່າງໆທີ່ວ່າ: ສາສະນິກະຊົນໂປຣແຕັສຕັ້ງຢູ່ບາງບ້ານ ຖືກຈັບກຸມ ຍ້ອນຈັດການປະຕິບັດທໍາຢູ່ເຮືອນຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ. ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສາສະນິກະຊົນໂປຣແຕັສຕັ້ງ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງໂບດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າເທື່ອ ຍ້ອນຜົນຈາກຄໍາສັ່ງໂຈະການອອກໃບອະນຸຍາດກໍ່ສ້າງໂບດ. ອີງຕາມຫຼາຍລາຍງານ, ພົບວ່າ: ຜູ້ທີ່ຖືກຈັບກຸມສະຖານການກະທໍາຜິດທີ່ພົວພັນກັບສາສະໜາໃນລັກສະນະທີ່ກ່າວເຖິງດັ່ງກ່າວ ກໍ່ຄື ທຸກສະຖານການກະທໍາຜິດທາງອາຍາ ຖືວ່າໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໃນລະດັບທີ່ໜ້ອຍຫຼາຍຈາກກົດໝາຍ ແລະ ອາດຈະຖືກກັກຕົວເປັນເວລາດົນ ໂດຍປາສະຈາກການດໍາເນີນຄະດີໃນຊັ້ນສານ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍຖືກປ່ອຍຕົວ.

ເດືອນຕຸລາ, ຢູ່ບ້ານຫົວພູ, ເມືອງຊຽງຄໍ້, ແຂວງຫົວພັນ, ຫຼາຍກຸ່ມສາສະໜາໃນທ້ອງຖິ່ນດັ່ງ ກ່າວໄດ້ລາຍງານວ່າ: ກອງທຸກບ້ານ ໄດ້ກັກຕົວຜົວເມຍຄູ່ໜຶ່ງ, ມັດມີມັດຕິນຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ໝົດມື້ ແລະ

ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢຸດຕິການເຊື່ອຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ. ທ້າຍທີ່ສຸດ, ຄູ່ຜົວເມຍດັ່ງກ່າວ ກໍ່ຖືກປ່ອຍຕົວ.

ອີງຕາມກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ, ໃນເດືອນເມສາ, ບ້ານແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ເມືອງຄຳເກີດ, ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ 10 ຄອບຄົວທີ່ເປັນສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນໃຫ້ອອກຈາກບ້ານດັ່ງກ່າວ ໂດຍກ່າວຫາວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂີ້ ຂັດແຍ່ງ ແລະ ລົບກວນຄວາມສະຫງົບສຸກພາຍໃນບ້ານ ດ້ວຍການແບ່ງແຍກຄົນໃນບ້ານເປັນຜູ້ເຊື່ອຖືຫຼາຍກ່ວາໜຶ່ງສາສະໜາ. ຕາມການລາຍງານ, ທັງ 10 ຄອບຄົວກາຍເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເຮືອນຢູ່ອາໄສ ແລະ ບໍ່ສາມາດ ເຮັດວຽກ ຫຼື ສິ່ງລູກຂອງຕົນເຂົ້າໂຮງຮຽນ.

ນອກນັ້ນ, ໃນເດືອນເມສາຢູ່ບ້ານອີກແຫ່ງໜຶ່ງຂອງແຂວງຫົວພັນ, ຫຼາຍກຸ່ມສາສະໜາ ໄດ້ແຈ້ງລາຍງານວ່າ: ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທ້າຄອບຄົວຄຣິສຕຽນ ມອບພະຄຳພີຂອງຕົນໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່, ຢຸດຕິຄວາມສັດທາຂອງຕົນ, ແລະ ໃຫ້ແຈ້ງຊື່ຂອງສາມະຊິກໃນຄອບຄົວທັງໝົດ ແລະ ໃຫ້ລາຍງານວ່າ: ຜູ້ໃດທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການຊັກຊວນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ. ອຳນາດການປົກຄອງ ຍັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມອອກປຶ້ມສຳມະໂນຄົວໃຫ້ທ້າຄອບຄົວດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງເປັນເອກະສານຈຳເປັນສຳລັບ ພົນລະເມືອງລາວທຸກຄົນໃນການຢູ່ອາໄສຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່, ໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ, ແລະ ຮັກສາສະຖານະພາບທຸກດ້ານທີ່ຈຳເປັນຂອງການດຳລົງຊີວິດ ເມື່ອພົວພັນວຽກກັບທາງພາກລັດ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ຍັງໂຈດຖາມເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບ ການເກັບເງິນແຜ່ບຸນ ເຂົ້າໂບດ, ຖາມກ່ຽວກັບເຫດຜົນວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮ້ອງໄທ້ໄວ້ອາໄລໃຫ້ຜູ້ຕາຍ ຫຼື ທານອາຫານ ໃຫ້ຜູ້ຕາຍ ແລະ ເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງແຈກຢາຍເຜີຍແຜ່ເອກະສານທາງສາສະໜາ ຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມ ກົດໝາຍ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຍັງກ່າວຕື່ມອີກວ່າ: ຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ ເຮັດໃຫ້ບ້ານ ແລະ ເມືອງເຊື່ອມເສຍ ຍ້ອນການ ເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ລາຍງານຫຼາຍກໍລະນີທີ່ຄອບຄົວຄຣິສຕຽນ ຖືກປະຕິເສດການອອກ ປຶ້ມສຳມະໂນຄົວໃຫ້ ອັນເປັນຍ້ອນສາສະໜາທີ່ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອຖື. MOHA ກ່າວວ່າ: ທາງກະຊວງ ຮູ້ບັນຫາ ຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບຄອບຄົວຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ບ່ອນໃໝ່ຕ້ອງຜະເຊີນ ອັນເປັນຍ້ອນຄວາມຜິດພາດໃນຂະບວນການຮ້ອງຂໍຍົກຍ້າຍ ຫຼື ບັນຫາການປະກອບເອກະສານ ບໍ່ຄົບ. ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ລາຍງານວ່າ: ມີຫຼາຍຄອບຄົວທີ່ດຳລົງຊີວິດຫຼາຍຊົ່ວເຊັ່ນຄົນຢູ່ບ້ານທ່າງໄກສອກຫຼີກ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນມີປຶ້ມສຳມະໂນຄົວເທື່ອ ແລະ ເມື່ອມີການອອກສຳມະໂນຄົວໃຫ້, ກໍ່ມີແຕ່ຄອບຄົວທີ່ນັບຖືສາສະໜາພຸດ ຫຼື ຖືຜີເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ຮັບການອອກປຶ້ມສຳມະໂນຄົວ, ສ່ວນຄອບຄົວທີ່ນັບຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ບໍ່ໄດ້ຮັບການອອກປຶ້ມສຳມະໂນຄົວ. ຄຣິດສຕະສາສະນິກະຊົນເຫຼົ່ານີ້ ຖືກແຈ້ງວ່າ: ເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງຍຸຕິຄວາມເຊື່ອສາສະໜາຄຣິສຕຽນຂອງຕົນ

ຫຼື ອອກຈາກບ້ານໄປ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, MOHA ກ່າວວ່າ: ທາງກະຊວງ ບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາຮ້ອງທຸກ ໃດໆ ແລະ ທາງກະຊວງ ບໍ່ຮູ້ວ່າ: ມີບັນຫາໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ.

ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ລາຍງານວ່າ: ໃນເດືອນເມສາ, ທີ່ເມືອງນ້ຳທາ, ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ, ອຳນາດການປົກຄອງ ໄດ້ຂົ່ມຂູ່ຄອບຄົວຄຣິສຕຽນເຜົ່າມົ້ງຈຳນວນ 15 ຄອບຄົວ ເພື່ອໃຫ້ຄອບຄົວເຫຼົ່ານັ້ນຢຸດເຊົາຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນທີ່ມີຕໍ່ສາສະໜາຄຣິສຕຽນ.

ຢູ່ເມືອງຊຳເໜືອ, ແຂວງຫົວພັນ, ມີການລາຍງານວ່າ: ອຳນາດການປົກຄອງ ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ເອົາປື້ມສຳມະໂນຄົວຂອງຄອບຄົວຄຣິສຕຽນຈຳນວນ 5 ຄອບຄົວ ອອກຈາກລະບົບຂໍ້ມູນຂອງໂຮງຮຽນ ເຮັດໃຫ້ ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີເງື່ອນໄຂເຂົ້າເສັງ. ມີການລາຍງານວ່າ: ອຳນາດການປົກຄອງກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ແຈ້ງທາງ ຄອບຄົວໃຫ້ຢຸດຕິຄວາມເຊື່ອໃນສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ຫຼື ໃຫ້ຍ້າຍອອກຈາກບ້ານໄປ ຈຶ່ງຈະສົ່ງປື້ມ ສຳມະໂນຄົວ ຄືນໃຫ້.

ຫຼາຍການຈັດຕັ້ງສາສະໜາ ໄດ້ແຈ້ງລາຍງານວ່າ: ໃນຂະນະທີ່ ດຳລັດເລກທີ 92 ມີຜົນສັກສິດ ແຕ່ນະໂຍບາຍ ຂອງລັດຖະບານ ຍັງສືບຕໍ່ບໍ່ລວມເອົາການຈິດທະບຽນຮັບຮູ້ກຸ່ມສາສະໜາໃໝ່ໆ, ພ້ອມນັ້ນ ຂັ້ນຕອນແລະ ໄລຍະເວລາໃນການຈິດທະບຽນທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນດຳລັດເລກທີ 92 ຍັງເຫັນວ່າ: ບໍ່ຈະແຈ້ງ. ຕົວຢ່າງ: ການຈັດຕັ້ງ ສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ແຈ້ງລາຍງານວ່າ: ອີງຕາມດຳລັດດັ່ງກ່າວ, ເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງ“ສະໜອງ ຊຸດເອກະສານທີ່ຄົບຖ້ວນ” ໃຫ້ຄະນະກຳມະການສູນກາງຂອງອົງການ LFNC “ໂດຍຜ່ານການປະກອບຄຳເຫັນຈາກອຳນາດ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.” ແຕ່ບັນຫາຄື: ດຳລັດດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ລະບຸບັນດາເອກະສານທີ່ຕ້ອງປະກອບ ຫຼື ຈຳນວນຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການທາງບໍລິຫານ. ຫຼາຍການຈັດຕັ້ງທາງສາສະໜາ ໄດ້ລາຍງານວ່າ: ທາງອົງການ LFNC ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ການຈັດຕັ້ງສາສະໜາຕ່າງໆຈິດທະບຽນໃນຖານະເປັນກຸ່ມຍ່ອຍຂອງບັນດາໂບດຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການທີ່ມີຢູ່ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ມີໃນບັນດາຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ.

ບັນດາກຸ່ມຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ແຈ້ງວ່າ: ເຂົາເຈົ້າ ມັກຈະຖືກປະຕິເສດຄໍາຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເພື່ອສ້າງ ໂບດຍ້ອນເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ມີສາສະນິກະຊົນທີ່ໄດ້ຮັບການຈິດທະບຽນແລ້ວໃນບ້ານ. ຢ່າງໃດກໍດີ, ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ພັດບໍ່ສາມາດຈິດທະບຽນໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ: ເຂົາເຈົ້າ ມີໂບດໃນສັງກັດ ເຊິ່ງນີ້ເປັນບັນຫາທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້. ໃນຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອແກ້ໄຂ, ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ໄດ້ສ້າງສາສະນະສະຖານຊົ່ວຄາວ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ບົດບາດເປັນໂບດແບບບໍ່ເປັນທາງການ. ເຂົາເຈົ້າ ກ່າວວ່າ: ເມື່ອຈຳນວນຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຂົາເຈົ້າ ຈະພະຍາຍາມຂໍໃບອະນຸຍາດເພື່ອສ້າງໂບດ ແຕ່ທາງພະນັກງານລັດ

ກ່ຽວຂ້ອງອ້າງຄວາມກັງວົນຕ່າງໆນາໆວ່າ: ໂຄງສ້າງຂອງອາຄານບໍ່ແຂງແຮງ ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ໄດ້.

ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ກ່າວວ່າ: ບັນຫາການຂໍຈົດທະບຽນທີ່ຖືກປະຕິເສດ ນັ້ນສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນຍ້ອນຜູ້ນຳທ້ອງຖິ່ນພາຍໃນບ້ານ ເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມສາສະໜາສ່ວນໃຫຍ່ພາຍໃນບ້ານ (ພົບເລື້ອຍໆວ່າ: ແມ່ນສາສະໜາພຸດ ຫຼື ເຊື້ອຖືຜີ) ເລີຍເປັນຜູ້ນຳໄປສູ່ການປະກອບຄຳເຫັນ ຫຼື ການລາຍງານແບບເຂົ້າຂ້າງອອກຂາຕໍ່ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ເຊິ່ງຕາມປົກກະຕິແລ້ວເປັນກຸ່ມສາສະໜາສ່ວນນ້ອຍ.

ພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ປະເທດລາວ ເປີດກ້ວາງຕໍ່ທຸກສາສະໜາ ເຖິງວ່າຈະມີພຽງແຕ່ສີ່ສາສະໜາທີ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການກໍຕາມ. ສູນລວມຄຣິສຕະຈັກຂ່າວປະເສີດ (LEC) ຍັງສືບຕໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ ເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ທີ່ກວມເອົາທຸກສັດທາຍ່ອຍ ພາຍໃຕ້ສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນໂຣມັນຄາໂຕລິກ ຫຼື ຄຣິສຕະຈັກວັນເສົາ ດັ່ງຜູ້ນຳຂອງຫຼາຍກຸ່ມ ສາສະໜາ ໄດ້ແລກປ່ຽນສູ່ຟັງວ່າ: ການຍື່ນຄຳຮ້ອງຂໍຈົດທະບຽນ ກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນໃໝ່ນັ້ນເປັນເລື່ອງ ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ.

ພະນັກງານກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດ ໄດ້ແລກປ່ຽນ ວ່າ: ໃນເດືອນກັນຍາ, ຕົວແທນຂອງກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກຮັບຮູ້ ມີເຈດຈຳນົງ ຕ້ອງການຈົດທະບຽນເພື່ອໃຫ້ລັດຖະບານຮັບຮູ້ກຸ່ມຕົນ ແຍກຈາກ LEC ໄດ້ຂໍຄຳແນະນຳຈາກພະນັກງານລັດທ່ານໜຶ່ງ ເຊິ່ງຜູ້ກ່ຽວ ໄດ້ແຈ້ງກັບທາງກຸ່ມວ່າ: ທາງກຸ່ມສາມາດຂໍຈົດທະບຽນໄດ້ກັບທາງ MOHA ແຕ່ຕ້ອງລໍຖ້າຈົນກວ່າຈະມີການປະກາດນຳໃຊ້ດຳລັດສະບັບໃໝ່ຢ່າງເປັນທາງການ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ພະນັກງານຄົນນັ້ນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ສອງກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນທີ່ຖືກຮັບຮູ້ ເປັນທາງການແລ້ວ ໄດ້ຕິດຕໍ່ຜູ້ກ່ຽວ ເພື່ອຂໍໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນທີ່ມາພົວພັນນັ້ນ ຂໍຈົດທະບຽນ ແລະ ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ. ຜູ້ນຳຂອງຫຼາຍກຸ່ມສາສະໜາ ກ່າວວ່າ: ໜຶ່ງໃນບັນຫາຫຍຸ້ງ ຍາກທີ່ສຸດ ທີ່ສາສະໜາຍັງບໍ່ທັນຖືກຮັບຮູ້ໃນປະຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຈົດທະບຽນກຳລັງຜະເຊີນນັ້ນມີຢູ່ວ່າ: ເຖິງວ່າຈະມີການອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຈົດທະບຽນຮັບຮູ້ທຸກກຸ່ມສາສະໜາ ແຕ່ໃນພາກປະບັດຕົວຈິງ ແລ້ວ, ບັນດາກຸ່ມສາສະໜາທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄວາມສັດທາສະເພາະກຸ່ມໃຜລາວ ພັດຖືກບີບໃຫ້ຂໍຈົດທະບຽນຢູ່ ພາຍໃຕ້ກຸ່ມສາສະໜາທີ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການແລ້ວ.

ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນກຸ່ມໜຶ່ງ ໄດ້ສືບຕໍ່ພະຍາຍາມຂໍການຮັບຮູ້ເປັນນິກາຍຍ່ອຍເອກະລາດພາຍໃຕ້ສາສະໜາຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ ນັບແຕ່ປີ 2012 ເປັນຕົ້ນມາ, ໃນເວລານັ້ນຄຳຮ້ອງຂໍຂອງເຂົາເຈົ້າຖືກປະຕິເສດ, ເລີຍເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວ ໂດຍປະສະຈາກສະຖານະພາບຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ໄດ້ພະຍາຍາມຊື້ທີ່ດິນ ແຕ່ກໍບໍ່ປະສິບຜົນສຳເລັດ ຍ້ອນເຂົາເຈົ້າບໍ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ.

ໃນວັນ ທີ 1 ຕຸລາ, ໂບດແຫ່ງດຽວຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ໄດ້ຖືກສັ່ງປິດ.

ຜູ້ນຳສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ແລກປ່ຽນວ່າ: ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ເບິ່ງຄືເປັນຊຸມຊົນສາສະໜາທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວໄວ ແລະ ເຂົາເຈົ້າ ຜະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍກັບທາງອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ກັບປະຊາກອນທົ່ວໄປໂດຍລວມ. ໃນກອງປະຊຸມໜຶ່ງຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ເມື່ອເດືອນຕຸລາ, ມີພະນັກງານລັດທ່ານໜຶ່ງ ໄດ້ລາຍງານຕົວເລກສະຖິຕິກ່ຽວກັບປະຊາກອນທີ່ນັບຖືສາສະໜາຕ່າງໆ, ແລ້ວມີສາມະຊິກສະພາແຫ່ງຊາດທ່ານໜຶ່ງ ໄດ້ຖາມວ່າ: ເປັນຫຍັງຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ມີຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ: ລັດຖະບານ ຈະເຮັດແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ປະທານກອງປະຊຸມ ບໍ່ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຕອບຄຳຖາມດັ່ງກ່າວ ແລະ ປິດປະຊຸມໃນວາລະດັ່ງກ່າວ.

ຜູ້ນຳສາສະໜາຄຣິສຕຽນຈຳນວນໜຶ່ງ ກ່າວຕື່ມວ່າ: ລັດຖະບານ ໄດ້ພະຍາຍາມຈຳກັດສາສະໜາຄຣິສຕຽນເນື່ອງ ຈາກລັດຖະບານເຫັນວ່າ: ສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ເປັນສາສະໜາຕ່າງຊາດ ແລະ ມີການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາທີ່ມີ ລັກສະນະຕໍ່ຕ້ານ. ຜູ້ນຳສາສະໜາຫຼາຍຄົນ ກ່າວວ່າ: ເຖິງ MOHA ຈະອ້າງເຫດຜົນວ່າ: ຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆ ແມ່ນເກີດຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ, ແຕ່ພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ ຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຂອງຕົນຈາກ ລັດຖະບານຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ຫຼື ພະນັກງານອາວຸໂສພາຍໃນລັດຖະບານຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ. ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນທີ່ພົວພັນກັບບັນຫາທາງສາສະໜາ, ພະນັກງານຂອງ MOHA ໄດ້ແລກປ່ຽນວ່າ: ທຳອິດແມ່ນເຂົາເຈົ້າ ລໍຖ້າໃຫ້ທາງແຂວງ ແກ້ໄຂໄກ່ເກ່ຍກ່ອນທີ່ທາງກະຊວງຈະເຂົ້າຮ່ວມແກ້ໄຂຊ່ວຍ. ພະນັກງານລັດຈາກ MOHA ແລະ ອົງການ LFNC ໄດ້ແລກປ່ຽນວ່າ: ພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນຈຳນວນໜຶ່ງ ບາງຄັ້ງນຳໃຊ້ ລະບຽບການບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບາງຄັ້ງໃນຕົວຈິງເຂົາເຈົ້າສ້າງລະບຽບການຂອງຕົນເອງຂຶ້ນມາ ທີ່ຂັດກັບກົດໝາຍ. MOHA ກ່າວວ່າ: ຍ້ອນທາງກະຊວງຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານ ການເງິນ, ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດລົງເຜີຍແພ່ດຳລັດສະບັບເກົ່າຢູ່ຫຼາຍເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຍັງກ່າວຕື່ມອີກວ່າ: ການລົງເຜີຍແພ່ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ກໍ່ຄົງຈະໃຊ້ເວ ລາເຊັ່ນກັນ.

ບັນດາຜູ້ນຳສາສະໜາຕ່າງໆທີ່ບໍ່ແມ່ນສາສະໜາພຸດ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ບັນດາກົດຈະກຳໃນຂອບເຂດທີ່ກ້ວາງຂວາງຂອງເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນ: ການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມ, ການສ້າງໂບດ, ການດັດປັບໂຄງສ້າງອາຄານທີ່ມີຢູ່ ແລະ ການສ້າງບ່ອນເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາແຫ່ງໃໝ່ ແມ່ນຖືກຈຳກັດຈາກບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດກ່ອນ, ບາງຄັ້ງ ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກຫຼາຍພາກສ່ວນ. ພຸດທະສາສະນິກະຊົນ ແມ່ນຖືກຍົກເວັ້ນໃນຕົວຈິງເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງໂດຍລວມແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຈັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ.

ພະນັກງານລັດທັງຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ອ້າງລັດຖະທຳມະນູນ, ດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີສະບັບກ່ອນ ແລະ ສະບັບປະຈຸບັນ, ແລະຄວາມສະຫງົບສຸກທາງສັງຄົມ ເປັນເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງຈຳກັດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ ໂດຍສະເພາະບັນດາກິດຈະກຳຂອງກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນກຸ່ມນິກາຍໃໝ່ ຫຼື ກຸ່ມນ້ອຍຕ່າງໆ ທີ່ສັດທາກັນໃນໝູ່ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ.

ເຖິງວ່າ: ກຸ່ມສາສະໜາທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຈົດທະບຽນກັບ MOHA ຫຼື ອົງການ LFNC ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດທາງກົດໝາຍໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງຕົນ, ມີການລາຍງານວ່າ: ຫຼາຍກຸ່ມ ເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງຕົນແບບມິດທຽບໄດ້ ໂດຍບໍ່ຖືກແຊກຄຸມໃດໆຈາກລັດ. ຫຼາຍກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ທີ່ຕ້ອງການຖືກຍອມຮັບຢ່າງເປັນທາງການ ໃນຖານະເປັນກຸ່ມທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບ LEC ຍັງສືບຕໍ່ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການຖືກຈຳກັດ, ໂດຍອຳນາດການປົກຄອງຂອງຫຼາຍແຂວງ ເນັ້ນວ່າ: ບັນດາການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາຂອງກຸ່ມຄຣິສຕຽນຕ່າງໆ ແມ່ນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມຂຶ້ນກັບ LEC. ຢ່າງໃດກໍດີ, ຢູ່ຫຼາຍເຂດ, ໂບດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຫຼາຍແຫ່ງ ສາມາດທີ່ຈະຈັດພິທີທາງສາສະໜາໄດ້ ໂດຍປາສະຈາກອຸປະສັກກິດຂວາງໃດໆຈາກທາງອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ອີງຕາມຜູ້ນຳຊຸມຊົນມຸສລິມ, ສາສະນິກະຊົນມຸສລິມ ສາມາດທີ່ຈະເຄື່ອນໄຫວທາງສາສະໜາຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງເປີດເຜີຍຢູ່ສອງມັດສະຍິດພາຍໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ເຊິ່ງເປັນມັດສະຍິດທີ່ມີຢູ່ໃນປະເທດ. ອີງຕາມສາມະຄົມມຸສລິມ, ຜູ້ນຳຂອງທາງສາມະຄົມ ແມ່ນໄດ້ມີການພົບປະຢ່າງເປັນປະຈຳ ກັບພະນັກງານຂອງອົງການ LFNC ແລະ ມີສາຍພົວພັນການເຮັດວຽກທີ່ມີປະສິດທິຜົນກັບທາງລັດຖະບານ. ການສວດມົນປະຈຳວັນ ແລະ ການສວດມົນປະຈຳອາທິດໃນທຸກວັນສຸກ ແມ່ນດຳເນີນໄປ ໂດຍບໍ່ມີການຖືກກົດຂວາງໃດໆ, ແລະ ທຸກການຈັດງານບຸນສະເຫຼີມສະຫຼອງທາງອິສລາມ ກໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ. ສາສະນິກະຊົນມຸສລິມໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເດີນທາງໄປສະແຫວງບຸນຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງສາສະໜາຂອງຕົນ. ລັດຖະບານຍັງໄດ້ອຸຍາດໃຫ້ ກຸ່ມອິສລາມຕ່າງໆຈາກໄທມາຈັດການເທດການສອນວິຖີດັ້ງເດີມຂອງອິສລາມ ຫຼື ຕາບລາຍ (Tabligh).

ໂດຍລວມແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືຜີ ລາຍງານວ່າ: ມີການແຊກແຊງພຽງເລັກນ້ອຍຈາກທາງລັດ, ລັດຖະບານບໍ່ຊຸກຍູ້ ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນການເຊື່ອຖືຜີ ເນື່ອງຈາກລັດເຫັນວ່າ: ເປັນເລື່ອງທີ່ຫຼ້າຫຼັງ, ອັນຕະລາຍ ຫຼື ຜິດກົດໝາຍ ເຊັ່ນ: ການຂ້າເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດມາບໍ່ສົມປະກອບທີ່ເປັນການປະຕິບັດກັນໃນບາງເຜົ່າ ຫຼື ການຝັງສົບຍາດພີ່ ນ້ອງຢູ່ກ້ອງເຮືອນ.

ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກຊຸມຊົນບາຮາຍໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສະຫວັນນະເຂດ, ແລະ ຫຼວງພະບາງ ໄດ້ແລກປ່ຽນ ວ່າ: ໂດຍລວມແລ້ວເຂົາເຈົ້າສາມາດເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ມີບັນຫາການຖືກແຂກແຂງໃດໆ, ບາງກຸ່ມບາຮາຍ ຜະເຊີນການຈຳກັດຈຳນວນໜຶ່ງຈາກອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ. ຊຸມຊົນບາຮາຍທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ທຳມະສະພາບາຮາຍປະຈຳປະເທດ ບໍ່ຖືກແຂກແຂງໃດໆ ຈາກທາງການໃນການຈັດງານ ບາຮາຍສືບເກົ້າວັນ ແລະ ການສະເຫຼີມສະຫຼອງວັນສິນສຳຄັນຕ່າງໆຂອງສາສະໜາເຂົາເຈົ້າ. ທຳມະສະພາ ບາຮາຍປະຈຳປະເທດ ຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ມີການຈັດການພົບປະຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ຜູ້ນຳທາງສາ ສະໜາ ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເທດ ໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະ ເພື່ອຊັກຊວນຄົນເຂົ້າສາສະໜາ ຂອງຕົນ ເຖິງວ່າ: ເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້ໃນແວດລ້ອມຂະໜາດນ້ອຍ ເຊັ່ນ: ແວດລ້ອມທີ່ເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ໃນກຸ່ມໝູ່ຄູ່. ບັນດາແຜນງານ ຫຼື ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ນອກບ່ອນສັກກະລະບູຊາ ເຊິ່ງສາມາດພົບເຫັນໂດຍຄົນ ທົ່ວໄປ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ ຈາກອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ຂັ້ນສູງກ່ວານັ້ນ.

ລັດຖະບານ ສົ່ງເສີມການສອນຫຼັກປະຕິບັດທາງພຸດຢູ່ຕາມ ໂຮງຮຽນລັດ ໃນຖານະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດທະ ທຳຂອງຊາດ. ການສອນພາກບັງຄັບກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳ ລວມເອົາບົດຮຽນທີ່ສອນໃນວັດ ເຊິ່ງຢູ່ຫຼາຍ ແຂວງ ນັກຮຽນຕ້ອງເສັງບົດຮຽນເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຜ່ານ ເພື່ອຂຶ້ນທ້ອງ. MOES ອະນຸຍາດໃຫ້ພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງສາ ມາດເອົາລູກຫຼາຍຂອງຕົນອອກໂຮງຮຽນໄດ້ ຖ້າເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ພໍໃຈກັບຫຼັກສູດການສອນດັ່ງກ່າວ. ອີງຕາມກະ ຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ບໍ່ມີຫຼັກສູດການຮຽນການສອນສາສະໜາພຸດ ທີ່ສອນກັນຢ່າງເປັນທາງການ ໃນໂຮງຮຽນລັດທຸກແຫ່ງ; ຢ່າງໃດກໍດີ, ຫຼາຍແຂວງ ມີຫຼັກສູດການຮຽນການສອນສາສະໜາພຸດຢູ່ໂຮງຮຽນ ລັດ. ນັກຮຽນທີ່ເປັນຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ແລກປ່ຽນຄວາມບໍ່ສະດວກໃຈທີ່ຕ້ອງຖືກບັງຄັບໃຫ້ສວດມົນໃນ ວັດ ເຊິ່ງເປັນເງື່ອນໄຂຂອງການເສັງຂຶ້ນທ້ອງ. ໂຮງຮຽນເອກະຊົນຫຼາຍແຫ່ງ ມີສາຍພົວພັນກັບຫຼາກຫຼາຍກຸ່ມ ສາສະໜາທີ່ມີໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ຮັບນັກຮຽນຈາກທຸກສາສະໜາ.

ພະນັກງານ MOHA ກ່າວວ່າ: ທາງກະຊວງມີຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບສີ່ ແລະ ເນື້ອໃນຄຳສອນທາງສາສະໜາ ທີ່ນຳເຂົ້າມາຈາກຕ່າງປະເທດ ເຊິ່ງອາດຈະມີເນື້ອໃນການສອນທີ່ຕ່າງຈາກການປະຕິບັດ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວ ສາສະໜາທີ່ມີພາຍໃນປະເທດ, ດັ່ງນັ້ນ, ການນຳເຂົ້າເອກະສານຄຳສອນໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ ຂໍອະນຸຍາດ ຈາກອົງການຄຸ້ມຄອງສາສະໜາ ເພື່ອຫຼີກລຽງບັນຫາຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ.

ພະນັກງານອຳນາດການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ກໍ່ຄື ກົມຊົນເຜົ່າແລະ ສາສະໜາ

(DERA) ຂອງ MOHA ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກອົງການ LFNC ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມເປີດກ້ວາງ ກັບທາງຜູ້ນຳສາສະ ໜາຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ ແລະ ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ ເພື່ອສົນທະນາແລກປ່ຽນ ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ພົວພັນກັບກໍລະນີການຍຶດໂບດໃນຊຸມປີຜ່ານມາ.

ເກືອບສາມສ່ວນສີ່ຂອງການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມຂອງ LEC ໃນທົ່ວປະເທດ ບໍ່ໄດ້ມີການເຕົ້າໂຮມຢູ່ໂບດຖາ ວອນ, ໂດຍເປັນການຈັດພິທີນະມັດສະການຢູ່ເຮືອນແທນ. ກົມສາສະໜາຂອງອົງການ LFNC ໄດ້ສືບຕໍ່ຊຸກ ຍູ້ໃຫ້ປ່ຽນຈາກການໃຊ້ເຮືອນເປັນໂບດ ໄປສູ່ການມີໂຄງສ້າງໂບດຖາວອນຄັກແນ່ ເມື່ອສາມາດເຮັດໄດ້; ອຳ ນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຫຼາຍແຫ່ງ ຖືວ່າ: ການຈັດພິທີນະມັດສະການທີ່ເຮັດເປັນກຸ່ມພາຍໃນເຮືອນນັ້ນ ເປັນການກະທຳທີ່ຜິດກົດໝາຍ. ບັນດາກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ ໄດ້ແລກປ່ຽນວ່າ: ບາງຄັ້ງ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງໂບດໃໝ່. ອົງຕາມ MOHA, ຄຳສັ່ງໂຈະ ການອອກໃບອະນຸຍາດ ສ້າງໂບດໃໝ່ ຍັງຄົງມີຜົນສັກສິດ ຈົນກ່ວາຈະມີການອອກຄຳສັ່ງແນະນຳ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ດຳລັດ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີສະບັບໃໝ່. ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກບັນດາກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ກ່າວວ່າ: ຂະບວນການຂໍ ໃບອະນຸຍາດປຸກສ້າງ ແມ່ນເລີ່ມຈາກຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລ້ວຈາກນັ້ນໄປຂຶ້ນເມືອງ, ແຂວງ ແລະ ສຸດທ້າຍທີ່ຂຶ້ນ ສູນກາງຄື: ການອະນຸມັດ ຈາກອົງການ LFNC ແລະ MOHA. ເຂົາເຈົ້າ ກ່າວວ່າ: ພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ໃຊ້ຂະບວນການດັ່ງກ່າວ ເພື່ອ ກົດກັ້ນການກໍ່ສ້າງໂບດແຫ່ງໃໝ່.

ຜູ້ນຳສາສະໜາຫຼາຍກຸ່ມ ມີທາງສຽງກ່ຽວກັບຄວາມຫຼ້າຊ້າຍຶດຍາວໃນຂະບວນການຂໍອະນຸຍາດເພື່ອກໍ່ສ້າງ ໂບດ, ໂດຍລວມແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກທາງການຕໍ່ຄຳຮ້ອງຂໍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອົງຕາມອົງການ LFNC, ຄວາມຫຼ້າຊ້າໃນຫຼາຍກໍລະນີ ແມ່ນຍ້ອນພົວພັນກັບເລື່ອງກົດໝາຍກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ ຫຼື ໃນບາງກໍ ລະນີ ມີຄອບຄົວຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນທີ່ມີຂະໜາດກຸ່ມບໍ່ໃຫຍ່ພໍປານໃດພາຍໃນບ້ານ ແຕ່ພັດຕ້ອງການ ຢາກສ້າງສອງ ຫຼື ສາມ ໂບດຂຶ້ນໃນບ້ານ ເຮັດໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຄິດວ່າ: ມີໂບດຫຼາຍເກີນຈຳ ນວນຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນທີ່ມີ. ອົງການ LFNC ກ່າວວ່າ: ນີ້ ນຳໄປສູ່ຂໍ້ຂັດແຍ່ງກັບສາສະໜາອື່ນໆທີ່ມີ ບົດບາດພາຍໃນບ້ານຢູ່ແລ້ວ ເຊິ່ງພົບເລື້ອຍໆວ່າ: ສາສະໜາເຫຼົ່ານັ້ນ ມີຈຳນວນວັດເທົ່າກັນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຈຶ່ງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງໂບດແຫ່ງໃໝ່. ອົງການ LFNC ອ້າງເຖິງຕົວຢ່າງອື່ນໆ ທີ່ໂບດຄາໂຕລິກ, ໂບດໂປຣແຕັສຕັງ ແລະ ວັດສາສະໜາພຸດ ຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກ. ອົງການ LFNC ຍັງກ່າວວ່າ: ທາງອົງການ ບໍ່ຮູ້ວ່າອາດຈະມີກໍລະນີທີ່ສອງກຸ່ມນິກາຍຍ່ອຍພາຍໃຕ້ LEC ເຊິ່ງມີຄຳສອນຕ່າງ ກັນ ອາດເຄີຍພະຍາຍາມຂໍປຸກສ້າງໂບດຂອງກຸ່ມນິກາຍໃຜລາວພາຍໃນບ້ານດຽວກັນ ເຊິ່ງອາດຈະຖືກທາງ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນພິຈາລະນາວ່າ ເປັນການເພີ່ມຈຳນວນໂບດທີ່ມີຢູ່.

ຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ຈຳປາສັກ, ສາສະນິກະຊົນກາໂຕລິກ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ລັດຖະບານໄດ້ຈຳກັດ ເຂົ້າເຈົ້າ ໃນການເຮັດວຽກໃຫ້ລັດຖະບານ ຫຼື ໄດ້ຮັບການເລື່ອນຂັ້ນເລື່ອນຊັ້ນ. ກຸ່ມສາສະໜາອື່ນໆ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ບໍ່ມີພະນັກງານລັດໃນຕໍາແໜ່ງລະດັບສູງຢູ່ຂັ້ນແຂວງ ຫຼື ຂັ້ນສູນກາງ ທີ່ຈະບໍ່ແມ່ນຜູ້ເຊື່ອຖືສາສະໜາພຸດ ຫຼື ສາສະໜາຜີ.

ໃນໄລຍະປີນີ້, ລັດຖະບານ ໄດ້ສົ່ງເສີມວັດທະນະທຳເຜົ່າລາວ ໂດຍສຸມໃສ່ການປະຕິບັດຕາມຫຼັກສາສະໜາ ພຸດ. ພະນັກງານລັດ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບຸນເທດສະການທາງພຸດທະສາສະໜາ ກໍ່ຄື ການສະເຫຼີມສະຫຼອງບຸນ ຄຣິສມາດ ແລະ ການສະເຫຼີມສະຫຼອງປີໃໝ່ທາງສາສະໜາ ໃນຖານະຕໍາແໜ່ງທາງການຂອງຕົນ. ພາຍໃຕ້ ດຳລັດ 315, ລັດຖະບານ ອາດຈະສືບຕໍ່ອຸປະຖຳພຸດທະສາສະນະສະຖານ, ໂຮມເອົາພິທີກຳ ແລະ ພິທີທາງ ສາສະໜາພຸດເຂົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນກິດຈະກຳທາງການຂອງລັດ ແລະ ສົ່ງເສີມພຸດທະສາສະໜາໃນຖານະ ເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງເອກະລັກທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງປະເທດ ແລະ ໃນຖານະ ເປັນສາສະໜາຫຼັກຂອງປະເທດ.

ໃນກໍລະນີທີ່ທາງການຮູ້ວ່າ ມີຄົນຕ່າງປະເທດພະຍາຍາມຊັກຊວນປະຊາຊົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສະໜາ, ລັດຖະ ບານ ຈະປະຕິບັດຂໍ້ບັງຄັບເກືອດຫ້າມທີ່ເຂັ້ມງວດຕໍ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວ ໂດຍມີການລາຍງານວ່າ: ກໍລະນີດັ່ງ ກ່າວຍັງສືບຕໍ່ມີແພ່ຫຼາຍ ເຖິງວ່າ: ຈະເປັນການຊັກຊວນກັນໃນວົງແຄບ ຫຼື ແວດລ້ອມທີ່ເປັນສ່ວນຕົວ. ຜູ້ນຳ ສາສະໜາຄຣິສຕຽນຈາກຕ່າງປະເທດ ໄດ້ລາຍງານວ່າ: ເມື່ອມີການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສາສະໜາ ຢູ່ ພາຍໃນລາວ, ມັກຈະມີຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າບໍ່ເທດສະໜາຢູ່ເວທີ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີທັດສະນະວ່າ ມີຄົນ ຕ່າງເທດມາພະຍາຍາມຊັກຊວນພົນລະເມືອງລາວປ່ຽນສາສະໜາ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ລັດຖະບານ ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ: ພະນັກງານລັດ ລະເມີດເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ອຳນາດການປົກຄອງ ມັກໂທດຜູ້ເຄາະຮ້າຍ ແທນທີ່ຈະໂທດພະນັກງານທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ. ເຖິງວ່າ ພະ ນັກງານລັດຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ຈະຮັບຮູ້ບາງການກະທຳທີ່ເປັນການລະເມີດເສລີພາບດັ່ງກ່າວ ແຕ່ເຂົາເຈົ້າ ກໍ່ມັກ ຈະກ່າວວ່າ: ເປັນການກະທຳຂອງພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບສາສະໜາ ແຕ່ເປັນການ ດຳເນີນການ ບົນພື້ນຖານໜ້າທີ່ຂອງພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ. ກຸ່ມສາສະໜາ ຕ່າງໆ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ບອກກັບຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ ບໍ່ໃຫ້ລາຍງານ ຮ້ອງທຸກກັບຕ່າງປະເທດ ເພື່ອແລກກັບເສລີພາບຫຼາຍຂຶ້ນໃນການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາຂອງຕົນ. ໃນຂະ ນະດຽວກັນ, ພະນັກງານ ຂັ້ນແຂວງ ກໍ່ບໍ່ແຈ້ງລາຍງານອົງການຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ກ່ຽວກັບກໍລະນີຕ່າງໆ ທີ່ພົວພັນ

ກັບຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງສາສະໜາ ຍ້ອນຍ້ານແຂວງຈະຖືກຕັດງົບປະມານ ຫຼື ຍ້ານເສຍບົດບາດການເປັນທີ່ ຮັບຮູ້ໃນນາມເປັນແຂວງແບບຢ່າງ. ອີງຕາມ ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ, ລັດຖະບານຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ໄດ້ສືບຕໍ່ ຄວາມພະຍາຍາມ ບໍ່ໃຫ້ວົງສາຄະນະຍາດສາກິນ ຮັບຮູ້ ຫຼື ຄິດຫາບຸກຄົນທີ່ຖືກຈັບກຸມ, ໄລ່ໜີ, ລົງໂທດ, ໂດດດ່ຽວ, ຫຼື ຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການສວຍໃຊ້ອຳນາດ ຂອງລັດ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ຂອງເຂົາ ເຈົ້າ.

ທາງອົງການ LFNC ແລະ MOHA ສືບຕໍ່ລົງຢ້ຽມຢາມບັນດາເຂດທີ່ເກີດມີການລະເມີດເສລີພາບໃນການ ເຊື່ອຖືສາສະໜາເປັນບາງຄັ້ງຄາວ ເພື່ອແນະນຳພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດ ໝາຍກ່ຽວຂ້ອງ. ພະນັກງານຂອງອົງການ LFNC ແລະ MOHA ໄດ້ເດີນທາງໄປເຮັດວຽກຕາມແຂວງ ຕ່າງໆຢ່າງເປັນປະຈຳ ເພື່ອຊຸກຍູ້ບັນດາກຸ່ມສາສະໜາໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງປະເທດ. ເຂົາ ເຈົ້າ ຍັງໄດ້ຈັດການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນເພື່ອອະທິບາຍພັນທະຕ່າງໆຂອງພະນັກງານລັດພາຍ ໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ສິດຂອງພົນລະເມືອງໃນການເຊື່ອຖື ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ໃນການຝຶກອົບຮົມ ໜຶ່ງນັ້ນ, ພະນັກງານຂອງອົງການ LFNC ແລະ MOHA ຍັງໄດ້ມີໂອກາດຮັບຮູ້ເຖິງຫຼັກສິນທຳຂອງສາສະ ໜາ ແລະ ໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າຮ່ວມການສຳມະນາໃຫ້ຄວາມຮູ້ທີ່ທົບທວນຫຼັກຄຳສອນພື້ນຖານຂອງສາສະໜາ ພຸດ, ຄຣິສຕຽນ, ບາຮາຍ ແລະ ອິສລາມ ທີ່ນຳສະເໜີໂດຍຜູ້ນຳທາງສາສະໜາຕ່າງໆ.

ອີງຕາມລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ, ໃນຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອສົ່ງເສີມການຂໍຄຳປຶກສາກັບທຸກ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮ່າງດຳລັດ 315, ອົງການ LFNC ແລະ MOHA ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາ ຫາລືກັບກຸ່ມສາສະໜາທີ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໄດ້ປະກອບຄຳຄິດຄຳເຫັນຫຼາຍຢ່າງ ເພື່ອ ສ້າງຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງຕໍ່ບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງບັນດາອົງການທີ່ຮັບຜິດຊອບ.

ສາສະນິກະຊົນ ຂອງສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ແລກປ່ຽນຂໍ້ກ່າວວ່າ: ດຳລັດສະບັບໃໝ່ ຖືເປັນການປ່ຽນແປງ ຂະໜາດໃຫຍ່ຕໍ່ ບັນດາຂໍ້ກຳນົດກົດລະບຽບທີ່ມີຢູ່ ແລະ ມີທ່າແຮງກາຍເປັນຊຸດລະບຽບການທີ່ມີລັກສະນະ ຈຳກັດຫຼາຍຂຶ້ນ ກ່ວາເດີມອີກ ຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ ຫາກທຽບໃສ່ດຳລັດເກົ່າ ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າ ມີລັກສະນະຈຳກັດຢູ່ແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລັດຖະບານ ມີເປົ້າໝາຍຢາກພິຈາລະນາລວມເອົາບັນດາ ຂໍ້ກ່າວວ່າ ຂອງບັນດາກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆກໍຕາມ, ແຕ່ວ່າ ໃນຂະບວນການທົບທວນເບື້ອງຕົ້ນຕໍ່ດຳລັດ 315 ເຮັດໃຫ້ ບາງກຸ່ມສາສະໜາ ຮູ້ສຶກວ່າ ຂໍ້ກ່າວວ່າຂອງຕົນ ບໍ່ຖືກພິຈາລະນາລວມເຂົ້າໃນດຳລັດດັ່ງກ່າວຕາມທີ່ຄາດໄວ້. ຫຼັງຈາກທີ່ດຳລັດດັ່ງ ກ່າວໄດ້ຖືກປະກາດນຳໃຊ້ຢ່າງເປັນທາງການແລ້ວ, ທາງ MOHA ໂດຍການປຶກສາ ຫາລືກັບອົງການ LFNC ແລະ ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ສືບຕໍ່ຮ່າງຄຳສັ່ງແນະນຳ ການຈັດຕັ້ງປະບັດດຳລັດ ດັ່ງກ່າວ ໃນໄລຍະທ້າຍປີ 2016. ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່

ລວມເອົາກຸ່ມສາສະໜາ ຕ່າງໆເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຮ່າງຄໍາສັ່ງແນະນໍາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຕ່ຄາດ
 ກະວ່າ: ຜູ້ນໍາກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ຈະໂຈດຖາມກ່ຽວກັບຄໍາສັ່ງແນະນໍາດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍການສົ່ງຄໍາຮ້ອງທຸກ
 ໄປຫາ MOHA ແລະ ອາດຈະ ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການປັບປຸງດັດແກ້ ຫຼັງຈາກເລີ່ມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄປໄດ້
 ໃນໄລຍະໜຶ່ງ. ລັດຖະບານ ຄາດກະວ່າ ຈະເກີດມີຄວາມຫຼ້າຊ້າຕໍ່ທຸກການອະນຸມັດ ຫຼື ຮັບຮອງຕາມເງື່ອນໄຂ
 ທີ່ມີພາຍໃຕ້ດໍາລັດສະບັບໃໝ່ ຈົນກ່ວາ ຈະສໍາເລັດຄໍາສັ່ງແນະນໍາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຄືດັ່ງກໍລະນີການລໍຖ້າ
 ການດັດແກ້ຕໍ່ດໍາລັດເລກທີ 92 ໃນອະ ດີດ.

ໂດຍການປະສານສົມທົບກັບອົງການ LFNC, ອົງການ NGO ສາກົນໜຶ່ງ ສືບຕໍ່ຈັດການຝຶກອົບຮົມ ໃຫ້
 ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ບັນດາຜູ້ນໍາທາງສາສະໜາໃນທ້ອງຖິ່ນ ຕະຫຼອດໄລຍະໝົດປີ
 ເພື່ອຊ່ວຍ ທັງສອງຝ່າຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈກັນແລະກັນດີຂຶ້ນກ່ວາເດີມ ແລະ ເຂົ້າໃຈກົດໝາຍຫຼາຍຂຶ້ນກ່ວາເດີມ
 ພ້ອມທັງແກ້ໄຂຂໍ້ກັງວົນຕໍ່ເນື່ອງຂອງຜູ້ນໍາທາງສາສະໜາທີ່ມີ ກ່ຽວກັບບັນຫາການຂັບໄລ່ຄອບຄົວສາສະໜາ
 ສ່ວນນ້ອຍ ອອກຈາກບ້ານ ແລະ ການຍຶດຊັບສິນຕ່າງໆຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ຫຼາຍບ້ານ ກໍ່ຄື ຄວາມອຸກ
 ອັ່ງໃຈຂອງເຂົາ ເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຂະບວນການຈົດທະບຽນທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ເຊິ່ງລວມທັງ ທັດສະນະຕ້ານຈາກການນໍາ
 ຂັ້ນບ້ານ ຈົນຮອດ ຂັ້ນ MOHA ທີ່ມີຕໍ່ການຂໍຈົດທະບຽນສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ອີງຕາມພະນັກງານລັດກ່າວວ່າ ຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຜິດບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບສາສະໜາ ແຕ່ພາຍຫຼັງມາ ທາງອໍ
 ນາດການປົກຄອງ ພັດຕິດຕາມເຂົາເຈົ້າຍ້ອນເຫດຜົນທາງສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພະນັກງານລັດຫຼາຍຄົນ
 ໄດ້ແລກປ່ຽນທັດສະນະວ່າ: ພຸດທະສາສະນິກະຊົນ ກວມເອົາສັດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງປະຊາກອນໃນປະເທດ ກໍ່ຄື
 ສັດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຈໍານວນນັກໂທດ ແຕ່ພັດບໍ່ມີໃຜເວົ້າວ່າ: ລັດຖະບານ ກໍາລັງປາບປາມຊາວພຸດ. ນອກ
 ຈາກນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າ ຍັງແລກປ່ຽນຕື່ມອີກວ່າ: ມີກໍລະນີທີ່ນັກໂທດທີ່ເປັນພຸດທະສາສະນິກະຊົນ ຫຼື ທີ່ເຊື່ອຖືຜີ
 ໄດ້ປ່ຽນສາສະໜາເປັນຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ຍ້ອນມີຄວາມຫວັງວ່າ: ກຸ່ມສາສະໜາໃໝ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ
 ອາດຈະຊ່ວຍບິບໃຫ້ມີການປ່ອຍຕົວເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ຜ່ອນຜັນໂທດໃຫ້.

ທ່ານປະທານ LFNC ຄົນໃໝ່ ໄດ້ເລີ່ມດໍາລົງຕໍາແໜ່ງໃນເດືອນມິຖຸນາ. ຫຼັງທ່ານໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ, ບັນດາ
 ຜູ້ນໍາສາສະໜາຕ່າງໆ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ທ່ານໄດ້ພົບປະກັບຊຸມຊົນສາສະໜາຕ່າງໆ ເຊິ່ງລວມທັງການລົງຢ້ຽມ
 ຍາມຜູ້ນໍາທາງສາສະໜາຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ. ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ວິທີການເຮັດວຽກ
 ຂອງທ່ານປະທານອົງການ LFNC ຄົນໃໝ່ ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ກັງວົນຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ມີລັກສະນະ
 ເອື້ອອໍານວຍຫຼາຍຂຶ້ນກ່ວາເດີມ ຖ້າທຽບໃສ່ກັບວິທີການແກ້ໄຂຂອງປະທານຄົນກ່ອນ. ອົງການ LFNC
 ໄດ້ກ່າວວ່າ ເຂົາເຈົ້າ ກໍາລັງວາງແຜນຈັດກອງປະຊຸມປະຈໍາໂຕມາດ ກັບບັນດາກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ

ທັງໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ແລະ ຕ່າງແຂວງ ຕາມຄໍາຮຽກຮ້ອງ.

ໃນເດືອນທັນວາ, ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກອົງການ LFNC ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມພິທີສະເຫຼີມສະຫຼອງການສວດໃຫ້ພອນແກ່ຜູ້ເສຍສະລະທີ່ເປັນສາສະນິກະຊົນກາໂຕລິກ 17 ຄົນ ໃນນັ້ນລວມມີບາດຫຼວງຄົນຝູ່ງ 11 ຄົນ, ບາດຫຼວງຄົນລາວ 1 ຄົນ ແລະ ປາຊາຊົນລາວທີ່ໄປອີກ 5 ຄົນ ເຊິ່ງ 16 ຄົນຖືກຂ້າໂດຍກອງກຳລັງຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກອງກຳລັງຂອງລັດຖະບານໃນລະຫວ່າງປີ 1957 ເຖິງກ່ອນ 1975, ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງແມ່ນຖືກຂ້າໂດຍລະບອບເກົ່າ. ມີບາດຫຼວງກະໂຕລິກ 100 ອົງ ແລະ ປະຊາຊົນທີ່ໄປອີກປະມານ 1.000 ຄົນໃນທົ່ວພາກພື້ນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມພິທີດັ່ງກ່າວ. ໃນໄລຍະເຂົ້າຮ່ວມງານດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກອົງການ LFNC ໄດ້ປະກອບຄໍາເຫັນກ່ຽວກັບດໍາລັດ 315.

III. ສະຖານະການເຄົາລົບຂອງສັງຄົມຕໍ່ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຈາກຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຄັ່ງຕຶງລະຫວ່າງສາສະໜາທີ່ເກີດຂຶ້ນບາງຄັ້ງຄາວລະຫວ່າງໃນກຸ່ມປະຊາຊົນຊົນເຜົ່າທີ່ນັບຖືສາສະໜາຕ່າງກັນ ໂດຍສະເພາະ ໃນຕໍ່ບັນຫາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການເຕົ້າໂຮມຊຸມນຸມທາງສະສະໜາຂອງຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນ ຫຼື ບັນຫາການບໍ່ເຫັນດີກັນກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນຕ່າງໆພາຍໃນບ້ານ. ການປະຕິເສດໂດຍສະມາຊິກຂອງກຸ່ມທີ່ບໍ່ແມ່ນພຸດທະສາສະນິກະຊົນ ໂດຍສະເພາະສາສະນິກະຊົນຄຣິສຕຽນນິກາຍໂປຣແຕັສຕັງ ທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມພິທີທາງສາສະໜາພຸດ ຫຼື ພິທີທາງການເຊື່ອຖືຜີ ໄດ້ສືບຕໍ່ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມເຄັ່ງຕຶງ ທີ່ມີໃນຫຼາຍເຂດຊົນນະບົດ. ໃນບາງກໍລະນີ, ຊາວບ້ານໄດ້ຂົ່ມຂູ່ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນວ່າ ຈະໄລ່ເຂົາເຈົ້າອອກຈາກບ້ານ ຖ້າ ເຂົາເຈົ້າຫາກບໍ່ຢຸດສັດທາໃນສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ນຳກຸ່ມສາສະໜາຄຣິສຕຽນກໍໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນໃຫ້ປະນີປະນອມກັນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດປະກອບສ່ວນຊ່ວຍພິທີທາງສາສະໜາພຸດ ຫຼື ພິທີທາງການເຊື່ອຖືຜີພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມພິທີກຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນບາງຄົນ ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະນີປະນອມ ຍ້ອນເປັນການຂັດກັບຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ປະຊາຊົນຊົນເຜົ່າຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບສະຫະລັດອາເມລິກາໃນລະຫວ່າງສົງຄາມຫວຽດນາມ ແລະ ສົງຄາມກ່ຽວພັນໃນປະເທດລາວ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າ ຮູ້ສຶກຖືກສະຫະລັດອາເມລິກາປະລະໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ແລະ ພາກັນປະຕິເສດສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າ ເປັນສາສະໜາ ຂອງອາເມລິ ກາ. ຄວາມຮູ້ສຶກດັ່ງກ່າວ ນຳໄປສູ່ບັນຫາ ໃນເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ ທີ່ຊຸມຊົນປະຊາຊົນຊົນເຜົ່າ

ໄດ້ສ້າງແຮງກົດດັນເພີ່ມຕື່ມຕໍ່ຄຣິດສະຕະສາສະນິກະຊົນ ເຊິ່ງລວມທັງ ແຮງກົດດັນພາຍໃນຄອບຄົວ ແລະ ຈາກຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງ. ຄຣິດສະຕະສາສະນິກະຊົນ ໄດ້ລາຍງານຂໍ້ກັງວົນຕ່າງໆ ທີ່ພົວພັນກັບທັດສະນະ ແລະ ການກະທຳ ຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືຜີ ທີ່ມີຕໍ່ພິທີກຳຝັງສົບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄຣິດສະຕະສາສະນິກະຊົນ ບໍ່ໄດ້ເຜົາສົບ ຄົນຕາຍ ແຕ່ຝັງ ຢູ່ທີ່ດິນຂອງໂບດ ຫຼື ຢູ່ປ່າຊ້າທີ່ໄດ້ຈັດສັນໄວ້ຢູ່ໃກ້ບ້ານ. ໃນໄລຍະປີ 2016, ກຸ່ມສາສະໜາ ຕ່າງໆ ໄດ້ລາຍງານສອງກໍລະນີ ທີ່ການແຫ່ງານສົບ ຕ້ອງຍ່າງຜ່ານດິນນາ ເພື່ອທີ່ຈະໄປປ່າຊ້າຝັງສົບ. ກໍລະນີທຳອິດ, ຊາວນາຄົນໜຶ່ງ ໄດ້ຂໍຄ່າຊົດເຊີຍເປັນເງິນ 5 ລ້ານກີບ (\$612) ຍ້ອນຜູ້ກ່ຽວກ່າວວ່າ: ການທີ່ຄົນຕາຍ ຖືແຫ່ຜ່ານທົ່ງນາຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຈະເປັນສາເຫດໃຫ້ພືດຜົນຜະລິດລົ້ມຕາຍໄປນຳ. ທ້າຍທີສຸດ, ຊາວນາຄົນນັ້ນ ໄດ້ຍົກເລີກການຂໍຄ່າຊົດເຊີຍດັ່ງກ່າວ ແຕ່ອຳນາດການປົກຄອງອະນຸຍາດໃຫ້ສະເພາະແຕ່ ສະມາຊິກຄອບຄົວ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ສະມາຊິກຜູ້ອື່ນໃນໂບດ ເຂົ້າຮ່ວມພິທີຝັງສົບດັ່ງກ່າວ. ຜູ້ເຊື່ອຖືຜີບາງຄົນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍ່ດີ ຕໍ່ພິທີກຳຝັງສົບຄົນຕາຍຂອງຄຣິດສະຕະສາສະນິກະຊົນ ພາຍໃນຂອບເຂດບ້ານ ຍ້ອນເຊື່ອວ່າວິນຍານຂອງຜູ້ ເສຍຊີວິດ ຈະນຳຄວາມບໍ່ສະຫງົບມາໃຫ້ບ້ານ ແລະ ຂັດແຍ່ງກັບຜີບ້ານ ເນື່ອງຈາກສົບຂອງຜູ້ຕາຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຜົາ.

ອົງການ LFNC ກ່າວວ່າ: ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຫຼາຍກໍລະນີ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ບັນດາບ້ານຫ່າງໄກສອກຫຼີກທີ່ມີສະ ມາຊິກຄອບຄົວຜູ້ສູງອາຍຸ ທີ່ເຊື່ອຖືຜີ ໄດ້ແລກປ່ຽນວ່າ: ລູກຫຼານຂອງເຂົາເຈົ້າ ທີ່ປ່ຽນໄປເຊື່ອຖືສາສະໜາ ຄຣິດສະຕຽນ ໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍ ຫຼື ທຳລາຍເທົ່າກະດູກຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືຜີທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ຜູ້ສູງອາຍຸ ທີ່ເຊື່ອຖືຜີ ຍັງແລກປ່ຽນຕື່ມອີກວ່າ: ເຂົາເຈົ້າ ຄັດຄ້ານສະມາຊິກຄອບຄົວທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມນ້ອຍ ໃນການເຊື່ອຖື ຢ່າງອື່ນ ແລະ ໄດ້ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍຮູບການຂົ່ມຂູ່ເຂົາເຈົ້າ ເຊິ່ງລວມທັງການແຊກແຊງຂອງລັດ.

ໂຮງຮຽນກຽມປະຖົມ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ສອນເປັນພາສາອັງກິດຂອງເອກະຊົນຫຼາຍແຫ່ງ ໄດ້ຮັບການສະໜັບ ສະໜູນຈາກກຸ່ມສາສະໜານິກາຍຕ່າງໆຈາກຕ່າງປະເທດ. ເດັກຊາຍຫຼາຍຄົນທີ່ບວດຮຽນ ແມ່ນໄດ້ຮັບ ການສົດສອນກ່ຽວກັບສາສະໜາພຸດ ແລະ ວິຊາອື່ນໆໃນວັດ ເຊິ່ງຕາມມູນເຊື້ອວັດເຮັດບົດບາດເປັນໂຮງຮຽນ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ມີບົດບາດສຳຄັນໃນຊຸມຊົນຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ຂາດ ຫຼື ບໍ່ມີການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນ. ວິທະຍາໄລ ສົງສອງແຫ່ງ ແລະ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສົງສອງແຫ່ງ ໄດ້ສອນສາສະໜາພຸດໃຫ້ທັງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່. ນິກາຍຄຣິດສະຕຽນ ໂດຍສະເພາະ LEC ແລະ ຄຣິດສະຕະຈັກວັນເສົາ ກໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮູ້ທາງສາສະໜາຂອງຕົນ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ. ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ກຸ່ມບາຮາຍ ກໍ່ໄດ້ສອນສາສະໜາຂອງຕົນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ ໃຫຍ່. ໂບດກາໂຕລິກ ມີໂຮງຮຽນສອນສາສະໜາຢູ່ທ່າແຂກໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ ເພື່ອຮຽນປັດຊະຍາ ແລະ ເທວະວິທະຍາ ໂດຍມີຫຼັກສູດ ສອງປີ ເຖິງ ສິບປີ. ຊຸມຊົນມຸສລິມ ກໍ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້ ທາງສາສະໜາຂອງຕົນໃນຂອບເຂດຈຳກັດສຳລັບລູກຫຼານມຸສລິມ.

IV. ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ U.S.

ທ່ານປະທານາທິບໍດີສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ເດີນທາງຢ້ຽມຢາມ ສປປ ລາວ ຢ່າງເປັນທາງການ ໃນເດືອນ ກັນຍາ ແລະ ໄດ້ເນັ້ນຢ້ຳຄໍາໝາຍໝັ້ນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາໃນການສົ່ງເສີມການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ໃນເດືອນກຸມພາ, ຄະນະຜູ້ແທນຈາກຫ້ອງການເສລີ ພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາສາກົນຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ເດີນທາງມາ ຢ້ຽມຢາມ ສປປ ລາວ ແລະ ໄດ້ພົບປະກັບອົງການ LFNC, MOHA, ແລະ ພະນັກງານລັດໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນຢູ່ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສະຫວັນນະເຂດ, ຄໍາມ່ວນ, ແລະ ຊຽງຂວາງ. ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ລັດຖະບານລາວ ປະຕິບັດຕາມຄໍາໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ສາກົນໃນການປົກປ້ອງເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ ແລະ ຮັບປະກັນ ໃຫ້ ອໍານາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນປະຕິບັດກົດໝາຍກ່ຽວຂ້ອງ. ພະນັກງານຂອງສະຖານທູດ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ ຍັງໄດ້ໂຄສະນາສົ່ງເສີມເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາຢ່າງເປັນປະຈໍາປົກກະຕິ ແລະ ໄດ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ ມີການປັບປຸງດັດແກ້ກົດໝາຍ ແລະ ດໍາລັດກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍໄດ້ສົນທະນາກັບ ພະນັກງານລັດ ຈາກຫຼາຍຂະແໜງ ການ. ໃນການສົນທະນາແລກປ່ຽນຫຼາຍຄັ້ງກັບທາງ MOHA, ສະພາແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງ ການຕ່າງປະເທດ, ແລະ/ຫຼື ກົມສາສະໜາຂອງອົງການ LFNC, ພະນັກງານຂອງສະຖານທູດ ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ ໄດ້ໂຄສະນາສົ່ງເສີມໃຫ້ມີທາງແກ້ໄຂທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ເໝາະສົມຕໍ່ກໍລະນີ ການຈັບກຸມ, ກໍລະນີ ການລະເມີດລະບຽບກົດ ໝາຍ ຫຼື ການຄຸກຄາມຂອງອໍານາດການປົກຄອງ ຫຼື ພະນັກງານລັດ; ຂັ້ນຕອນ ການຈົດທະບຽນທີ່ມີຫຼາຍຂັ້ນ ຫຼາຍຂອດ; ທ່າອ່ຽງໃນການລະເມີດ ແລະ ການລະເມີດເສລີພາບໃນການເຊື່ອ ຖືສາສະໜາ; ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາໃນບັນດາແຂວງຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການບັງຄັບກັກຕິວ ແລະ ການຂົ່ມຂູ່ວ່າຈະກັກຕິວ, ການໃຫ້ອອກຈາກບ້ານ, ການຂັບໄລ່ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ ທີ່ພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ຫາກໍປ່ຽນສາສະໜາ. ອົງການ LFNC ແລະ MOHA ບາງຄັ້ງ ກໍໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ດັ່ງກ່າວ ເພື່ອແກ້ໄຂໄກ່ເກ່ຍກັບພະນັກງານ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.

ສະຖານທູດ ໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງຫ້າວຫັນຮ່ວມກັບທາງ MOHA ແລະ ອົງການ LFNC ເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດໍາລັດໃໝ່.

ທາງສະຖານທູດ ໄດ້ສະເໜີການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ MOHA ແລະ ອົງການ LFNC ໃນການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວ ສານກ່ຽວກັບດ້ານຕ່າງໆຂອງກົດໝາຍທີ່ສະໜອງການປົກປ້ອງໃຫ້ເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ ຢູ່ຕາມ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ທີ່ຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ດ້ານຕ່າງໆຂອງກົດໝາຍກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຍັງມີ

ບັນຫາຫຼາຍຢ່າງ ດ້ານເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ທັງ MOHA ແລະ ອົງການ LFNC ໄດ້ກ່າວສະແດງ ຄວາມຂອບໃຈຕໍ່ຂໍ້ສະເໜີຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວ ໂດຍທາງເຂົາເຈົ້າ ຈະພິຈາລະນາ ຫາວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອນຳໃຊ້ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສະຖານທູດອາເມລິກາ. ຜູ້ນຳສາສະໜາທ່ານໜຶ່ງ ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ສະຖານທູດລວມເອົາກະ ຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມການປະຕິບັດກົດໝາຍ ເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມນຳ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ບັນດາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນບັນຫາຕ່າງໆ ຮັບຮູ້ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ເພື່ອປົກປ້ອງເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາຢ່າງເໝາະສົມ.

ຄະນະຜູ້ແທນຈາກທ້ອງຖານເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາສາກົນ ຍັງໄດ້ພົບປະກັບຊຸມຊົນສາສະໜາຕ່າງໆ ແລະ ອົງການ NGOs, ໃນນັ້ນລວມມີ: ພຸດທະສາສະນິກະຊົນ, ສາສະນິກະຊົນບາຮາຍ, ຄຣິສຕະຈັກວັນເສົາ ແລະ ແລະ ຄຣິສຕະສາສະນິກະຊົນອື່ນໆ ທີ່ຍັງບໍ່ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ ເພື່ອສົນທະນາແລກປ່ຽນກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆທີ່ກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆຜະເຊີນ ໃນການຂໍອະນຸຍາດຈາກລັດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດຈະກຳຕ່າງໆຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພະນະທ່ານເອກອັກຄະລັດຖະທູດ ແລະ ພະນັກງານຂັ້ນອາວຸໂສຂອງສະຖານທູດ ໄດ້ພົບປະກັບຜູ້ນຳສາສະໜາຕ່າງໆ ແລະ ບັນດາກຸ່ມໂຄສະນາສິ່ງເສີມຕ່າງໆ ເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ກົງວົນຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບເສລີພາບ ໃນການເຊື່ອຖືສາສະໜາ. ພະນັກງານຂອງສະຖານທູດ ໄດ້ປຶກສາຫາລື ຢ່າງເປັນປະຈຳປົກກະຕິ ກັບກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ທັງທີ່ໄດ້ຈົດທະບຽນແລ້ວ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈົດທະບຽນ ກ່ຽວກັບການລາຍງານຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບການຈັບກຸມຜູ້ເຊື່ອຖືສາສະໜາ, ຂັ້ນຕອນການຈົດທະບຽນທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ການລະເມີດເສລີພາບໃນການເຊື່ອຖືສາສະ ໜາ ລວມທັງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ ໃນໄລຍະການລົງຢູ່ມຢາມແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ຄຳມ່ວນ, ບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ຊຽງຂວາງໃນປີທີ່ຜ່ານມາ.